

Verslag gesprek LTO – gemeente Menameradiel, 11 april 2016

Aanwezig:

namens LTO Advies Noord: Feike Wouda

namens LTO Menameradiel-'t Bildt: Johannes Joostema, Dukkje Sinnema, Jetze Reijenga, Jan Jetze Bakker, Rinze Wassenaar, Thom Miedema;

namens het college van Menameradiel: Lute Pen, Douwe Terpstra (bureau BügelHajema), Gerben Rouwenhorst (verslag).

In het gesprek zijn de notities “Dilemma’s bij het opstellen van het bestemmingsplan buitengebied” en “Doelstellingen bestemmingsplan buitengebied” besproken. Deze notities zijn vooraf aan de aanwezigen verstuurd. Van het gesprek wordt een verslag gemaakt dat aan de leden van de gemeenteraad van Menameradiel wordt gestuurd. Op 14 april zal de gemeenteraad de notities bespreken, als opmaat naar een voorontwerp-bestemmingsplan. Vooraf kunnen zij kennis nemen van de opvatting van LTO.

Bespreking notitie “Doelstellingen bestemmingsplan buitengebied”

LTO kan zich vinden in de doelstellingen en de uitgangspunten zoals verwoord. Op enkele punten hebben zij opmerkingen.

p. 7: “uitbreidingsmogelijkheden naar rato”: instemming met deze opvatting, maar het moet in voorkomende gevallen wel mogelijk zijn hier van af te wijken, bijvoorbeeld als er eerst geïnvesteerd wordt in een stal en pas later of niet in de overige bebouwing.

p. 8: Discussiepunt 1: pleidooi om soepel om te gaan met buitenopslag, maar wel regels te stellen, bijvoorbeeld beplanting en/of een straal rondom het bedrijf waarbinnen buitenopslag zonder meer mag plaatsvinden.

p. 9: Het college legt uit dat het voorstel is om af te stappen van de bouwvlakken zoals we die nu kennen. In feite zegt een bouwvlak van 1,5, 2 of 3 hectare niet zoveel, omdat de werkelijke uitbreidingsmogelijkheden voor een bedrijf vooral afhangen van de stikstof- en ammoniakwet- en regelgeving. In het voorstel zoals verwoord in Discussiepunt 2 wordt er een vrij strakke grens om de bestaande bebouwing getrokken. Dat is het erf, waarbinnen uitgebreid en verbouwd mag worden. Heeft men uitbreidingsmogelijkheden op grond van genoemde regelgeving, dan moet men een inpassingsplan inleveren waarop te zien is hoe de gewenste stal landschappelijk wordt ingepast. Is dit akkoord dan kan vergunning worden verleend. Op deze manier wordt het erf zorgvuldig uitgebreid en is het bouwvlak niet meer interessant. Wel is er een maximum van 3 ha. aan erf vanwege de provinciale Verordening.

LTO kan zich wel vinden in deze aanpak en denkt dat die flexibiliteit biedt bij een gewenste uitbreiding: men zit niet meer vast aan een bouwvlak, maar moet met een goed plan komen. Daarbij is de wijze van toetsing en beoordeling wel van belang.

Het college legt uit dat het de bedoeling is dat er een handleiding komt, met een eenvoudig stappenplan voor een goede inpassing. Over het inpassingsplan moeten de aanvrager en LTO vervolgens overeenstemming bereiken.

LTO vraagt zich in dat verband af wat de positie van de welstandcommissie is.

Volgens het college zou het door de gemeente goedgekeurde inpassingsplan als uitgangspunt voor de welstandstoetsing moeten gelden en dus niet opnieuw ter discussie gesteld moeten worden. Wel is het soms voorstelbaar dat de gemeente een advies vraagt aan de welstandcommissie over een

inpassingsplan. Bij uitbreidingsplannen waardoor een bedrijf groter dan 1,5 ha. wordt zal de werkwijze iets anders zijn; daar wordt de Nije Pleats-methode gevolgd, zoals voorgeschreven door de provincie. Ook dan zal de handleiding een uitgangspunt zijn. De handleiding wordt onderdeel van het bestemmingsplan en zal dus te zijner tijd ook door LTO kunnen worden beoordeeld op “werkbaarheid”.

p. 14: Mestvergisters: in de notitie worden die niet bij recht, maar alleen na afwijking toegestaan en alleen voor eigen gebruik.

LTO pleit voor meer mogelijkheden, bijvoorbeeld het bij recht toestaan van mono-vergisters (alleen voor eigen gebruik) en na afwijking wat meer mogelijkheden bieden. Aan dat laatste kan dan bijvoorbeeld de voorwaarde worden gesteld dat de bereikbaarheid voor de mesttransporten goed is. De voorwaarde “voor eigen gebruik” is moeilijk handhaafbaar. Beter is het dan een maximaal vermogen van de installatie te benoemen.

Bespreking notitie “Dilemma’s bij het opstellen van het bestemmingsplan buitengebied”:

De in de notitie uitgewerkte dilemma’s zijn al eerder met LTO besproken en bekend. Het is het dilemma tussen de beperkte uitbreidingsruimte die in een plan (zoals een bestemmingsplan) mag worden opgenomen en de ruimere mogelijkheden die mogelijk zijn bij projecten, zoals individuele vergunningen voor uitbreiding. Dit tegen de achtergrond van de vreemde spagaat, c.q. onwerkbare situatie die dit oplevert en de zich dagelijks ontwikkelende jurisprudentie over dit onderwerp.

Het college legt uit dat de raad volgende vraag wordt voorgelegd:

- kiezen voor een strakke benadering, lees: het bestemmingsplan is een plan en dat betekent dat het geen uitbreidingsruimte mag bieden aan activiteiten die zorgen voor een zwaardere belasting van de natuurgebieden, hetgeen betekent dat er behalve uitbreiding met emissie-arme stallen vrijwel niets mogelijk is.

of

- kiezen voor een benadering waarbij de mogelijkheden die individuele vergunningen zouden bieden ook in het bestemmingsplan worden opgenomen. Hierop zijn nog variaties mogelijk, met meer of minder vergaande mogelijkheden. Deze zijn meer of minder juridisch riskant gelet op het genoemde spanningsveld.

De vraag is dus hoe ver de raad wil gaan, met inachtneming van de geschetste risico’s. Er is een eerste inschatting van wat de verschillende scenario’s opleveren; dat zal na de keuze op hoofdlijnen van de raad verder moeten worden uitgewerkt.

LTO vindt dat dat het spanningsveld goed is verwoord en hamert erop dat de raad de juiste discussie voert. De keuze voor een strakke benadering zou voor de bedrijven in de gemeente moeilijk verteerbaar zijn, het zou alle ontwikkelingsmogelijkheden lam leggen. De keuze voor een benadering op basis van de mogelijkheden die individuele vergunningen bieden heeft dan ook de voorkeur.